

Hellere taksigelse!

Efes.5.4: ...”men hellere taksigelse.”

En missionær var på grund af modgang og nød sunket ned i det dybeste mismod.

Det var en jammer og klage fra morgen til aften.

Til sidst bestemte han sig for at rejse hen og hilse på sin kollega på den nærmeste missionsstation, og så klage sin nød for ham.

Efter en lang og anstrengende rejse kom han frem til missionsstationen.

Missionæren var ikke hjemme, da han kom, og den trætte broder satte sig for at hvile og vente.

Han begyndte på ny at repetere sin sørgehistorie for sig selv, for at han ikke skulle glemme noget, når venen kom hjem.

Da faldt pludselig hans øjne på et skrift på væggen:

HELLERE TAKSIGELSE!

Hvordan var det nu? Havde han prøvet den metode? Var det ikke sådan, at taksigelsen var aftaget i forhold til vanskelighederne, for til sidst at ophøre helt og blevet erstattet af klage?

Han begyndte at skamme sig. Hvad var han for en missionær, som havde ladet sig overvinde af de vanskeligheder, som Gud havde sendt på hans vej, netop fordi han skulle overvinde dem?

Han fik nu – mens han ventede – anledning til at tale ud, ikke med sin ven, men med Gud. Og det, som var endnu vigtigere, Gud fik talt ud med ham.

Og da missionæren kom hjem, var kampen udkæmpet og sejren vundet.

Han bestemte sig for ikke at sige et ord om sine vanskeligheder, men i stedet for på ny at begynde med taksigelse.

Missionæren, som kom hjem, blev modtaget med et stort brodersmil, og efter deres fælles bede og lovprisningsstund udbrød han: ”Tænk! broder – at du fik den skønne tanke at komme den lange vej herover for at styrke og opmuntre mig!